

HOE DOEN ZIJ HET?

‘De versnippering in mijn werk is soms een valkuil’

Marieke Genard (49) is loopbaancoach en begeleidt veranderprocessen in organisaties. Ondertussen ondersteunt ze ook de burgerprotesten in Wit-Rusland én voedt ze twee tieners op. ‘Heb ik al verteld dat ik een boek aan het schrijven ben?’

Tekst Maaike Van Melckebeke

Foto's Piet Stellamans

Zaterdag 30 januari 2021 om 3.25 uur

Het is een grijze maandagnamiddag in Borgerhout. Op het pleintje aan de spoorweg lopen moeders met buggy's, aan de lokale groente- en fruitwinkel is het druk. Restauranthouders, vrouwen met hoofddoek en chassidische joden wandelen naar buiten met kratten appels en zakken wortelen. ‘Er is ook een goede bakker. En de olijven hier op tafel komen van om de hoek. Heel lekker’, zegt Marieke wat later bij een dampende kop gemberthee. ‘Ik woon hier graag, ja. Think global, act local: dat probeer ik in de praktijk te brengen.’

Net als we neerzitten, komt ook Tibbe (12) thuis. Hij gaat volle dagen naar school, zus Zoë (15) heeft afwisselend les op school en digitaal les. ‘Binnenkort verhuist hun papa naar Merksem en stappen we over naar

klassiek co-ouderschap', zegt Marieke. 'Nu woont hij gewoon om de hoek en komen de kinderen na school altijd even naar mij.' Tibbe neemt een olijf, installeert zich in de zetel met smartphone en Sheeba, de geadopteerde Blauwe Rus. 'Het zal vreemd voelen als ze hier binnenkort een hele week niet zijn', zegt Marieke. 'Maar dan werk ik gewoon wat meer. Zo kan ik er ook écht voor hen zijn de week nadien.'

'Niet storen'

Op de eettafel staat een laptop, nog half opengeklapt. 'Ik heb een eigen bureau hoor, op mijn slaapkamer. Tijdens de lockdown deed ik mijn digitale coachingsessies daar, met een bordje niet storen op de deur', lacht Marieke. 'Maar ik werk het liefst hier. Om toch niet de hele dag in dezelfde kamer te zitten.' Vandaag was een atypische werkdag. Geen coachingsessie, maar een online vergadering met oppositieleden uit Wit-Rusland. 'Ik werk mee aan een platform dat de oppositie ondersteunt in haar uitbouw van een parlementaire democratie. Door sprekers te verzamelen die expertise delen over verbindend communiceren, bijvoorbeeld.'

'Wat ik leer in het ene project, kan ik vaak gebruiken in het andere. Ik haal er zoveel voldoening uit'

Ze raakte bij het project betrokken door een contact uit de jaren negentig. 'Na mijn eerste jaar Slavische talen en culturen aan de UGent wou ik graag zelf naar Oost-Europa reizen. Maar opeengepakt in zo'n toeristenbus: dat zag ik niet zitten. Dus ben ik vrijwilligerswerk gaan doen voor een vredesorganisatie. Ik ben op kampen geweest in het toenmalige Tsjechoslovakije, in Rusland, in Polen, in Macedonië. Ik bouwde mee aan een spoorweg, werkte met mentaal gehandicapte kinderen, hielp mee in een weeshuis ... Voor ik het wist, zat ik in het bestuur, vroeg ik Europese subsidies aan en organiseerde ik internationale conferenties.'

Veel van haar toenmalige contacten bouwden hun carrière rond mensenrechten, Marieke sloeg een andere weg in. Ze werkte in internationaal jeugdwerk, zette voor de vzw Levanto proefprojecten op rond tewerkstelling voor kansengroepen, om uiteindelijk in 2004 te starten als loopbaancoach. Eerst in dienstverband, later als zelfstandige. 'Een van de rode draden is dat ik me graag inleef in verhalen van anderen. Wat de context kan doen om de talenten van mensen te laten floreren, dat vraagstuk. En omgekeerd: hoe je talenten het best inzet voor een organisatie.'

Nachttrein naar Berlijn

Tibbe is de smartphone ondertussen beu. Hij wil graag skaten met vrienden aan Spoor Oost, maar we moeten nog even wachten op Zoë voor de foto.

Hij zal straks vertrekken met de fiets, om 17.30 uur. 'Er is daar toch verlichting, hé?', polst Marieke nog voor hij de deur achter zich dichttrekt, maar verder maakt ze geen bezwaar. 'Ik kom uit een steinernest. Je eigen talenten ontdekken, creativiteit, vrijheid: mijn vader hechtte daar veel waarde aan.'

'Ik woon hier graag, ja. Think global, act local: dat probeer ik in de praktijk te brengen'

Op haar 16de reisde ze al alleen. 'Toen de Berlijnse Muur viel, was ik nieuwsgierig naar wat zich achter dat IJzeren Gordijn bevond.' Ga maar, zei haar vader. 'Alleen de nachttrein op: een heerlijk avontuur.'

Die open blik wil ze ook haar kinderen meegeven. Toen ze in 2007 geen plek vonden bij een steinerschool – 'blijkbaar moest je kamperen' – besloot ze samen met enkele ouders uit de buurt zelf een school op te richten. Een school in hartje Borgerhout met een cultureel gemengd publiek. 'De Kleine Wereldburger telt vandaag ruim 200 leerlingen, daar ben ik bijzonder trots op.'

Het betekent niet dat er thuis volledige vrijheid heerst. 'Schermtijd is bijvoorbeeld iets waar ik mee worstel. Tibbe heeft een tijdje gegamed. Dat mag, maar geen dagen aan een stuk. Op zulke momenten trek ik grenzen. En ik vind het ook vermoeiend om mezelf voor de tiende keer te horen zeggen om alsjeblief die jas op te ruimen (lacht). Maar dat zullen andere ouders vast herkennen.'

Razzia

Intussen komt ook Zoë thuis. Ze zet haar fiets in de gang, neemt een kop thee en keurt de nieuwe kleren van haar broer. 'Ik ga morgen na school een nieuwe jas kopen in het stad, hé mama.' Marieke vindt het best. Zelf heeft ze morgen, als beloning voor een drukke week, een schrijfdag gepland. 'Ik speelde al langer met het idee om iets te doen met de geschiedenis van dit huis. Dit was vroeger een Joodse buurt. In de Tweede Wereldoorlog zijn alle bewoners gedeporteerd naar Auschwitz. Eén iemand heeft het overleefd. Die razzia in de Bleekhofstraat waar Jeroen Olyslaegers over schrijft in *Wil?* Dat was hier. Ik wil het verhaal vertellen van de mensen die hier gewoond hebben.'

Een boek, boven op haar werk als coach en vrijwilligerswerk? Marieke moet lachen bij de opsomming. 'Die versnippering is soms een valkuil, hoor. Ik zou me eens een paar dagen op één ding willen focussen.' De chaos laat zich ook voelen in het huishouden, geeft ze toe. 'Ik kook vers en doe de was, maar aan opruimen kom ik te weinig toe.' Toch zou ze het niet anders willen. 'Wat ik leer in het ene project, kan ik vaak gebruiken in het andere. Ik haal er zoveel voldoening uit. De veranderprocessen begeleiden, mijn

vrijwilligerswerk of de individuele begeleiding als coach: er is altijd resultaat. Het vraagt misschien allemaal veel energie, maar als ik zie dat iets lukt, dan krijg ik daar minstens zoveel energie van terug.'

Wilt u ook graag vertellen hoe u werk, gezin en privéleven combineert? Stuur dan een bericht naar mijngeld@standaard.be

IN HET KORT

Marieke Genard (1971) studeerde Europese Talen en Culturen aan de UGent en Internationale Politiek in Antwerpen. Na vrijwilligerswerk bij VIA vzw en vredesorganisatie Service Civil International (SCI) startte ze haar carrière in het jeugdwerk. In 2000 ging ze aan de slag bij het Sociaal Verhuurkantoor in Antwerpen, om zich twee jaar later toe te leggen op tewerkstelling voor kansengroepen bij vzw Levanto. In 2013 startte ze als zelfstandig loopbaancoach. Ze heeft twee kinderen: **Zoë** (2005) en **Tibbe** (2008).

Uit bed

Om 7 uur gaat de wekker. Tibbe vertrekt rond 8.15 uur, zijn zus een kwartiertje later. 'Daarna drink ik een koffie en ga ik vaak te voet om boodschappen in de buurt', zegt Marieke. Rond 11 uur heeft ze een eerste sessie. 'In het begin van de lockdown noodgedwongen digitaal, nu vaak een wandelcoaching. Dat is veel fijner.'

Huishouden

Marieke doet de was en kookt, Zoë en Tibbe legen de vaatwasmachine en leggen de geplooidde was weg. Om de twee weken komt er een poetshulp.

Financieel

Het inkomen van Marieke is variabel. 'Sinds de coronacrisis viel het aantal klanten voor loopbaanadvies sterk terug. Dat probeer ik te compenseren door meer bedrijven en organisaties te begeleiden. Sparen lukt niet.' Vijf jaar geleden kocht ze haar ex uit, waardoor ze nu de hypothecaire lening voor het huis alleen afbetaalt. 'Al hoef ik door de huurinkomsten geen buitensporig bedrag op te leggen.'

Aan tafel

In de week kookt Marieke altijd vers. 'Meestal een wok of stoofpotje met seizoensgroenten, maar voor de kinderen maak ik ook af en toe kip met appelmoes.' Terwijl ze kookt, maken Zoë en Tibbe huiswerk aan de eettafel. 'Dan ben ik beschikbaar voor vragen.' Eten doen ze altijd samen. 'We doen alle drie ons eigen ding, maar tijdens het eten gaat de smartphone aan de kant en zijn we echt samen.'

In bed

Om 22 uur gaat iedereen naar boven. Tibbe gaat slapen, op de kamers van Zoë en Marieke blijft het licht nog even branden. 'Zoë belt met vriendinnen, ik lees of bel met mijn lief', zegt Marieke. 'Tegen 24 uur ga ik slapen. Een beetje te laat, eigenlijk.'